

Måla det svart

”Måla det svart” viskade hon.

Viskade som hon alltid gjorde. Och stod så där lagom långt bakom mig att jag precis kunde höra vad som lämnade hennes läppar. Jag har aldrig sett henne, ty hon gå alltid bakom mig. Och fastän jag mycket väl vet att jag aldrig kommer att kunna se henne, har jag kastat mig runt. Smugit mig listigt runt hörn. Skrikit högt ”Kom fram då ditt fega kräk, jag vill se dig!”. Aldrig har jag sett hennes ansikte. Bara hört skrattet och skymtat tygskon bakom tunga sammetsgardiner när hon leker kurragömma med mig. Ändå vet jag vem hon är.

Hon är handen som hjälper mig upp när jag faller.

Hon är kniven som skär i mina handleder.

Hon är den som plockar blommor en vacker sommardag.

Hon är den som kastar dem ut genom fönstret på kvällen.

Hon sätter fingrarna i halsen så jag kan spy.

Hon är mitt självförakt.

Hon var allt jag inte var.

Hon är Jag.

”Måla det svart” viskade hon igen.

”Men jag kan inte måla det svartare” svarade jag. Oljefärgen satt över allt. Täckte varje centimeter av mitt rum. Över mig.

”... Jag kan inte...” snyftade jag och kände mig så liten och ynklig i hennes skugga.

”Måla det svart...” svarade hon.

Plötsligt var det glasklart för mig vad hon menade och jag fullföljde hennes tanke. Ända in till dess djupa hjärta. Och den perfekt vita nattfjäril som alltid suttit över mitt bröst flög ut natten, jag var fri. Tillsammans, Hon och Jag, vandrade vi under hennes svarta paraply in i evigheten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren nattfågel med Poeter.se id #2915 innehar upphovsrätten